

Krigsministeriet. For at endelig Kultusministeren ikke skal være udenfor det Hele, saa er til Slutning Evangeliets Forkyndelse i fremmede Sprog henlagt under ham. Det vil altsaa ses, at der er ikke nogen Minister, som staar udenfor Søjersforholdene, selv ikke Kultusministeren, og det vil derfor for dem, der beskæftige sig med Sager vedkommende Svøvesenet, være næsten umuligt at finde, hvorunder vedkommende Spørgsmaal henhører. Jeg erindrer saaledes de ærede Medlemmer om, at Mønstringsvøvesenet, Forhyringsvøvesenet, Redningsvøvesenet og Strandingsvøvesenet hører under forskellige Ministerier. Man tænke sig nu en ulykkelig Skipper, der skal henvende sig i Ministeriet. Han maa løbe fra det ene Ministerium til det andet. I Indenrigsministeriet høre Søfager under samme Kontor som Landvøvesensfager. I Justitsministeriet høre de under samme Kontor som Jødemodervøvesenet, men Folk, der ere kyndige i Svøvesenet, findes aldeles ikke nogetsteds. Det er ogsaa blevet fremhævet, hvor vanskelig Ministerierne ere stillede, saa snart der er kommet et Spørgsmaal, som de skulde løse. De have da maattet henvende sig til alt andet end Autoriteter. Der forefindes kun en eneste Autoritet i disse Sager, det er Mønstringsbestyreren. Naar Ministeriet ikke kan blive tilfredsstillende oplyst hos ham, eller det er et Spørgsmaal, man ikke finder henhører under ham, maa man henvende sig til aldeles urimelige, aldeles udenforstaaende Institutioner, som direkte aldeles Intet have at gjøre med Søfart, som f. Ex. Skipperforeningen.

Bille: Jeg tiltræder de Bemærkninger, som den ærede Forespørger (Tramp) har gjort angaaende Bigtigheden af de Gjenstande, han har bragt paa Bane. Jeg tvivler vel om, at det vil være til stor Nytte, navnlig paa dette Stadium af Sagen, at gaa nærmere ind paa, hvad der i de senere Aar er sket i England for at raade Bod paa de Misligheder af lignende Art som dem, man ogsaa tror her, at kunne klage over. Det lader sig ikke negte, at, samtidig med, at Mr. Wilmshill, den Mand, der har knyttet sit Navn til Reformbestræbelserne paa dette Omraade, maa erkjendes for at være en overmaade varmthøjlende Filantrop, begejstret for Sagen og villig til at ofre den alle sine Kræfter, har han paa den anden Side ikke kunnet undgaa det Skjær, hvorpaa saa mange begejstrede Reformatorer strande, nemlig det, at han noget har overdrevet Sagens Bigtighed, og at han under sine Forskninger for at finde og paavise Manglerne er kommen til at se Alt i et noget for sort og mørkt Lys (R of o. d.: Sort Lys?) Na ja, man kan godt se en Ting i „sort Lys“. Der er vist ikke noget Spørgsmaal om, at mellem de Fakta, som Wilmshill har afløret, er der mange, som en omhyggelig Undersøgelse vilde konstatere at være korrekte, men paa den anden Side tror jeg

ikke, at det kan negtes, at adskillige af hans Betragtninger hvile paa en overdreven Anskuelse om den Udstrækning, hvilken samvittighedsløse Rbedere skulde gjøre sig skyldige i, hvad det ærede Medlem kaldte at fremme deres egne Interesser paa Bekostning af deres Medlemmers Ovelæggelse. Sæller ikke tror jeg, at det vil være til nogen Nytte, i alt Fald paa dette Stadium, at vælge de nye engelske Søfartslove til Udgangspunkt og at anlægge paa vore Forhold den Maalestof, som kunde hentes derfra; det lader sig vist ikke miskjende, at paa dette Omraade som paa saa mange andre, ere Forskjellighederne mellem vort Land og England, og jeg kan sige til, fordi jeg senere vil komme til at benytte det, mellem vort Land og vore nærmeste Nabolande, saa betydelige, at vi ville gjøre rettest i at lægge vore egne Forhold til Grund for de Bestræbelser, som vi udfolde for at tilvebringe en Reform, og at vi ville handle uforstandigt ved alt for meget at følge det fremmede Exempel, som er os givet. Men selv naar dette erkjendes, tror jeg ikke, at man kan fraga, at Spørgsmaalet i og for sig er vigtigt, at der ogsaa for vort Lands Omraade er al mulig Opfordring til at søge at raade Bod paa Manglerne i disse Retninger, og at vi Alle maa ønske, at disse Bestræbelser ikke maa optage altfor lang Tid. At Spørgsmaalet er overgivet til Overveelse af en Kommission, finder jeg fuldkommen korrekt. Det vilde ikke let have været muligt at forberede denne Sag saaledes, at al Sagkundskab i Forveien havde ydet sit Bidrag til dens Bedømmelse, uden ved, som Ministeren har gjort, at forelægge Spørgsmaalet til Prøvelse for en Samling af Mand, der repræsenterer de forskellige Sider af Sølvet, og som tillige ere i Besiddelse af Indsigt i de nærmest paarørende Afdelinger af vor Jurisprudens, altsaa i den juridiske Side af Sagen. Det er en Ulempe, som man maa finde sig i, saaledes som den ærede Forespørger har fremhævet, at en saadan Kommissions Arbejder kunne trækkes noget i Langdrag. Det er Folk, som hver for sig have deres egen Gjerning at røgte, og naar Spørgsmaalet særligt bliver om Søfartsanliggender, er det ganske forklarligt, at der i den Kommission, som er nedsat til at behandle dem, findes Medlemmer, som af deres Kaldspligter drages bort derfra ved længere eller kortere Soture, og at i saa Tilfælde Kommissionens Arbejder for en Tid komme til at hvile. Naar det tages i Betragtning, og naar man fremdeles erindrer, at denne Kommission som omtrent alle andre Kommissioner, som vi have haft herhjemme, udfører gratis Arbejde, tror jeg ikke, det paa nogen Maade kan siges, at den har anvendt længere Tid til dette Arbejde, end man med Billighed maa tilstaa den. Forstod jeg den ærede Minister ret, har denne Kommission, der blev nedsat i Mai 1876, eller i alt Fald i Foraaret 1876, allerede i Mai 1878 af-